

ønskeligt at behandle Befæstningsspørgsmaalet sammen med Revisionen af Hærløven. Det havde været min Forudsetning, at Thinget skulde behandle alle disse militære Lovforslag under Et; men Thinget besluttede anderledes; thi det henviste Lovforslaget om Hær og Flaade til et særligt Udvalg, men den extraordinære Bevillingslov til Finantsudvalget. Der foreligger derved et Botum fra det høie Things Side, at det ikke sætter nogen Pris paa, at disse Lovforslag skulle behandles under Et. Det er en af de Grunde, hvorfor jeg ikke i Aar har indbragt et extraordinært Bevillingslovsforslag samtidigt med Hærløvsforslaget; men dernæst er der ogsaa en anden Grund, og det er den, at det er Noget, som ikke er særlig tiltalende for ærede Medlemmer at faae store Forbringere fremsatte paa Pengebevillinger til Hær og Flaade. Militære Forslag kunne aldeles ikke smigre sig med at være populære, fordi de koste Penge og ikke give Noget i Diebliffet. Hær og Flaade ere meget populære, saasnart en Krig staaer for Døren, og lige efter at Krigen er forbi; men naar der er gaaet en kort Tid, glemmer man let Fortiden og er meget tilbøielig til ogsaa at glemme Fremtiden. Derfor er det, at militære Forslag ikke kunne være saa tiltalende, som naar der f. Ex. stilles Fordring om at bevilge Penge til Sernbaner. Jeg kan derfor godt forstaa, at der behøves en vis Tid, for at de Ansøufere, der ligge til Grund for de militære Forslag, kunne trænge igjennem. Det er mig klart, at man ikke altid, i alt Fald ikke i Diebliffet, kan komme med militære Forslag og vente, at det gaar saaledes, at man kommer, ser og seirer. Men saa, mine Herrer, maa man give lidt Tid, og det vil da være trængt igjennem i Folkets Bevidsthed og i Deres, mine Herrer, at man kan ikke naae store Maal med smaa Midler.

Sagd: Jeg skal ikke længe trætte det høie Thing eller gjøre Krav paa Opmærksomhed; men der er visse Sandheder, som maa og skulle høvedes, og med Hensyn til hvilke jeg vilde anse det for en Forbrydelse, om jeg vilde stifte dem under Stol, naar jeg er gjennemtrængt af Overbevisningen om deres Rigtighed. Den høitærede Minister hentydede nylig til, at der er visse populære Spørgsmaal, som man gjerne forhandler om og hører tale om, og at der er andre, hvormed dette ikke er Tilfældet, og dette gjælder fandelig saa fuldt som nogetsteds indenfor de militære Spørgsmaals Omraade. Naar der har været forhandlet om almindelig Vernepligt eller om Stillingsvæsenet eller om Udgiftssummer til de militære Udgifter, saa har det været af de store, interessante — om jeg maa bruge det Udtryk — af de fede Spørgsmaal, som Alle særlig interessere sig for; men naar Tælen er om Disciplinen eller om lignende

andre Spørgsmaal, hvoraf vort hele Forsvarsvæsens Betydning er afhængig, saa er det af de magre Spørgsmaal, af dem, som man skyer at diskutere om; og det er som at tale i en Potte, saa dumpe og klangløse falde Ordene ved en saadan Forhandling. Og dog er det dette Spørgsmaal, mine Herrer! som afgjør, om alle de andre Spørgsmaal overhovedet faae nogen Betydning. Forsvarsvæsenet kræver foruden andre Offre betydelige, ja enorme Udgifter; men den almindelige Vernepligt er fuldstændig spildt, dersom Disciplinen ikke fuldstændig opretholdes. Det forholder sig hermed, for at jeg skal holde mig til Spørgsmaalet om det Fede og det Magre, som med Javans magre Rer, der slugte de fede og dog ikke bleve federe derfor. Jeg maa derfor fastholde, at Spørgsmaalet om Disciplinen er Hovedspørgsmaalet ved Fasttættelsen af vor fremtidige Herordning. Jeg er overordentlig glad ved, at jeg nylig hørte det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 4de Valgkreds (R. Wederfen) udtale sig i alt Væsentligt samstemmende hermed. Jeg er saa glad derved, at jeg selv hvor han udtalte sig imod mig, vil slutte mig til ham og sige, at jeg er enig med ham i, at vi ikke skulle forlade en nu for kort Tid siden vedtagen Ordning og bryde med den, forinden den har faaet Veitighed til at staa Prøve. Men da den ærede Minister har indrømmet, at Revisionen af Hærløven skal finde Sted, og at den skal gaa ud paa at rette Manglerne ved det tidligere Vedtagne, saa tror jeg, at det er nødvendigt at paapege disse Mangler, og disse ere efter min Overbevisning — her staa baade Historiens og Tidens Erfaring paa min Side — en alt for kort Uddamselfestid og en for slap Disciplin. Jeg siger, at, naar jeg med Beredvillighed skal gaa ind paa de store Offre, vort Forsvarsvæsen kræver, vil jeg ubetinget fordrø, for at jeg skal kunne gjøre det, at de da ogsaa skulle bringe et tilsvarende Udbytte derved, at hine Forbringere virkelig fyldestgøres ved vor nye Hærlø. Her møde vi en Betragtningssmaade eller rettere sagt en Floffel — thi for mig er det kun en saadan, skjøndt de Herrer naturligvis bruge den i en anden Betydning —, og det er, naar man opstiller det som noget Ufolkeligt, at forlange en længere Tjenestetid eller en strengere Oprettholdelse af Disciplinen indenfor Armeen. Dette er en fuldstændig Bildfarelse, mine Herrer! thi det kan aldrig være ufolkeligt, at man, naar man tilfigter et Maal, da søger at opnaa dette paa den bedst mulige Maade. Man kunde med samme Grund sige, at det, naar man, for at bruge et temmelig simpelt Billede, kunde faae et Par gode eller flette Støvler til samme Pris, da skulde være mest folkeligt at tage de flette. Naar man skal gjøre Offre for Statens Forsvarsvæsen, skulde det da være ufolkeligt at gjøre Offrene med den Hensigt for. Die at opnaa de heldigst mulige Resultater?